מיתיבי מאמותר הקמרת מה היו עושין

היו מפרישין 🗗 ממנה שכר האומנין ומחל

אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין

פוחוזרין ונוטלין אותה מתרומה חדשה ואמאי

ליחליה אבנין דלא איכא בנין והא מעות האומנין קתני דליכא בנין כשיעור מעות יוהאמר שמואל יהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל הני מילי ידאי עבר לכתחלה

לא רב פפא אמר היינו מעמא גדבונין בחול

ילא נתנה תורה למלאכי השרת אמרי ב דלמא בעי למיזגא וזגא עלייהו אי בנא בקודשא

אישתכח דקמעיל זו בקודשא תגן הגזברין שלקחו את העצים מועלין בהן ואין מועלין שלקחו את העצים מועלין בהן ואין מועלין

לא בשיפויי ולא בנבייה ואמאי מועלין בהן

הכא נמי ליעבר בחול 🕫 אמרי דדלמא בעי

למיזגא וזגא עליהן ואישתכח דקא מועל

בקדשים א"ר פפא אי יבעצים דמכאן ואילך

הכי גמי אלא כי תגן במתניתין בעצים דיומיה:

ה) שקנים פ"ד מ"ה [כרימות
 ו. שבועות י:], כל ב"מ מ.
 בכורות כה. כ: קדושין יח:
 ערכין כט. תמורה כז:,
 ג) [בכורות כה. ערכין כט.],

ד) וברכות כה: יומא ל. קדושין

ד) [ברכות כה: יומח נ. קדושין
 נד.], ה) [ר"ה ז.], ו) טעמא
 דאמרן ז"ק, ו) ועוד דדלמא
 ז"ק, ה) פעם אחת לששים
 ז"ק, ש) מתרומה חדשה ז"ק,
 ז"ק, ש) מתרומה חדשה ז"ק,
 ז'ד האומנין לא אמי כר' ז"ק,

כ) שיעור של קטרת נ״ק, ט שמכיון שהתחילו כו׳ נ״ה.

ל) שמכיון שהתחילו כר' נ"ק, מ) [ערכין כט.], נ) כי לא עבד

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה מותר וכו׳ על שס״ה מנה נ״ב ר״ל

דכל שנה פשוטה פחותה

שנת הלבנה י"ה ימים מו

שנת הנכנה י"ח ימים מן שס"ה וכן פירשו מוספות בשבועות דף י" ע"ש: (ב) ד"ה מפרישין וכו' והיו המעות חולין נ"ב לתר שנפדה בחומו יום:

לחת שנפרט בנחתו יוט. (ג) בא"ד שעדיין לא היה שם מותר הקטרת מחללין על המעות: (ד) ד"ה והא

על מעות וכו׳ בנין ומשני אין ודאי וכו׳ שיעור מעות

ופריך ואכמי כל"ל והד"א ופריך ואכמי כל"ל והד"א ונ"ב והשכר הוא יותר ועיין בתוק': (כ) בא"ד ליחלה אההוא פורתא בנין על

אותו קטורת אע"ג דלא

הוי כשיעור כל"ל וחיבות טוי בטיעור כל דוניסוע מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר שיחללו על מה שהשביחו נמחק: (1) תום'

ל"ה מותר וכו' ללורך יוה"כ והוי מותר נ"ב עיין בשבועות דף י ע"ב פרש"י

כך והקשו בתוספות עליו:

רבינו גרשום

של חולין אלא צריך לחללו הכי כדאמרן: מותר

הקטרת. מה שהיה יותר על

שס״ה מנה: מה היו עושין בה מפרישין ממנה שכר האומנין כו׳. קס״ד השתא דלאלתר כשבנו צורכי הבנין

הקדש בשעת קניה על העצים ועל האבנים על כל

מה שקונים ופורעין אבל

בה שקונים זפוז עין אבי לא על שכר האומנין שבונין הבנין אלא לאחר שנבנה

כל הבנין היו מביאין מותר

הקטרת: ומחללין אותה על

האומנין בשוה הקטרת חזרו

מב א מיי׳ פ״ד מהל׳ א תי"' פ"ד שקלים הלכה יב: סג ב מיי' פ"ז מהל' יי שקפים הככה יד. ב מיי' פ"ז מהל' ערכין יחרמין הלכה ח [וברצ אלפס ע"ו פ"ח דף שלג.]: בד ג ד מיי׳ פ״ח מהלכות מעילה הלכה ד:

מוסף רש"י

מותר הקטורת. הנותר בכל שנה מתרומה ישנה, מה היו עושין בו. להכשירה לשנה הבאה, דאין לך שנה שאין בה מותר קטורת משלשת מנים יתירים שמפטמין בכל שנה למלוא חפנים ביוה"כ. ואי נמנוח חפנים ביוה"כ, וחי אפשר שיכנסו כולם בחפניו, כדתניא בכריתות (ו:) אחת לששים או לשבעים שנה היתה מציה של שיריים (שבועות י:) חניה של שיריים (שבועות יי)
שבכל שנה היה נשאר מאותן
ג' מנים יתירין שכהן גדול
מכנים ולא היה מקטיר אלא
מלא חפניו ונשאר המותר,
ואותו מותר לא היה ראוי לשנה הבאה מניסן ואילך, דניסן ראש השנה דמרומת שקלים, דאמרה מורה חדש והבא קרבן המתומה חדשה במס קדם, מתחמות הדשה במס לקבן (מתחמות הדשה במס "ר"). מפרישין. (כריתות 1.). מפרישין מהקבים בדק המתוקים לה בדק (מוום) לה: מפרישין הבים (מוום) לה: מפרישין הבים (מוום) לה: מפרישין מתחמות הלבסה שכר לחומני בית אבטינס מפטמי הקטורת, בית הבטינס משטת ישקב..., דאמר במס' יומא (לח.) שהיו נוטלין בכל שנה י"ב מנים יישרונות יי). ומחללין (שבועות י:). ומחלקין אותה על מעות האומנין. מזכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגוברים והרי הן חולין ואח"כ יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה, והכי צניע מילחא טפי ולא למוכרה ולחזור להנותה דזילה מילתה ונחור כקטוסי דוינם מינתם (שם) דכל זמן שהיא בקדושתה אינן רשאין למתה לאומנין, דכל דבר שראוי למובח אינו יולא מידי מובח לעולם (בריחות 1). שחיללו על שוה פרוטה שהידלר עד שוה פרוטה מהודלל. כדלמתין דלמתטעי מתודלל, הלמתין למימת כתי ליכל למימת בבו דמלן טעם (ב"ם למימת בבו דמלן טעם (ב"ם במיב ליש את אמין, במועין שמואל דכי היכי דלימעיע מתולסה לומעיע מתולסה לומעיע הלומלסה לומעיע

שימה מקובצת

ל) ממנה. בקצת ס״י לא כתוב ממנה: כן לאומנין בשכרן וחוזרין: גן אמרי כיון דאיכא זמנין דבעו

תנן: סן תיבת אמרי נמחק: ו) אותה שנה כלום: ו) יום חצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: סן היו בה חצאים של שיריים: ען האומנין ותן: סן חיבות המרי נמוקין זו אותה שנה לכופי זים וזצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: סן היה ומציש של שיריטים טן האומנץ זהיה מצרך לעשות כן: ען הבאה משנכנס רייח ניסן ואית ולמה כוי כן מיד שחיללו הקטרת כרי היה להם לחזור לחלל מעות: יחן לחולין ובתוסי כתיי נ״א ייל דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש ולא ישתכח ע״י כך לחללו וא״ת וימכר בשוק ולמה היו מוכרין אותו לאומנין ו״ל דבהכי צניעה להו טפי ובשבועות פ״ק מאריך יותר: עון אתי לאירשולי שישכחו שיש לחזור: עון שהוא מכר מיד ליד לא אתי לאירשולי ובשבועות הארכתי הס״ר: יון אי איתא לדשמואל: יון תיכת אותם נמחק: יען תיבה כוי נמחק: כן מדקתני שכר האומנין אך כרי כשיעור שווין של מעות קטורת תיבת שמן נמחק: כ6) לומר דאה"נ: כ0) מעות הקטרת הבנין: כΩ התחילו לעשות כבר ולהכי נקט בהאי מילתא: כדן העתיד לבא אלא: כ0] העתיד לבא ועוד אמר מהר"ף לפי שמכיון שהתחילו: כו) לא אמר

בותר הקפרת. היו מפטמין כאחת ג' מאות וששים וחמשה מנין כמנין ימות החמה להקטיר קטרת בכל יום זו חליו בבקר וחליו בערב ימות שהמנה התקטית קשתו ככני יום ש הקטרת כדאתר התם ועוד שלשה מנין לצורך יוה"כ (0 והיה נותר מן הקטרת כדאתר התם (כריחות דף ו:) ש פעם לששים שנה או לשבעים שנה היו ש (בא) [מפטמין]

חלאים כלומר היו עולין השירים לחלי הקטרת ועלה קאי הך דשמעתין מה היו עושין מאותו מותר מפרישין שכר האומנין ממעות הלשכה ומזכה אותן ע"י אחרים בשביל האומנין מו ומחללים הקטרת על אותם המעות יו שוכה בהם בשביל האומנין ונכנסין המעות בקדושת הקטרת יא בקדושת תרומה והקטרת יולא לחולין ונותנין אותו הקטרת לאומנין בשכרם וחוזרים ולוקחין הקטרת נסומנין בשכרם וחורים ונוקחין יש אותן מיד האומנין ^{ט)} מתרומת הלשכה ולכך היה לריך לעשות כן לפי שא״א להקטיר קטורת מתרומה ישנה לשנה הבאה יש וא״ת ולמה הווקקו לשנה הבאה יש וא״ת ולמה הווקקו לעשות כן שחיללו הקטרת על מעות היה להם לחלל מעות של האומנין תרומה חדשה על הקטרת שינא כבר לחולין ידו יש לומר דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש והוי צניע טפי א"נ אם לא היו עושין כן אחי טח לאיתרשולי שיש כאן לחזור 3303 קדושת מעות של תרומה חדשה על הקטרת אבל עתה שהוא שוז מפריש "ליד ליד

לא אתי לאיתרשולי: ואמאי ליחליה אבנין. כלומר אי יו אית ליה לדשמואל דאמר בונין בחול למה להן לעשות כל אלה יחללו יח אותם הקטרת על הבנין וילא לחולין ויחזרו ויחללו מעות של תרומה חדשה על אותה קטרת ולמה היו לריכין להפריש שכרם

ולחלל יש כו׳ ומשני דליכא בנין ופריך והא מעות האומנין קתני משמע שעסוקים בבנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות של קטרת פי׳ אין הכי נמי דודאי יש בנין חול מדקתני ס האומנים אך אין בנין כשיעור מעות י (שמן) של קטרת ולכך לריך להפריש מעות מתרומת הלשכה כשיעור הקטרת לשכר האומנים וא"ת וכי אפשר להיות כך ששכר הבנין הוא מרובה על הבנין יש לומר כאן באומנות ליור שיש שכר לאומנין יותר ממעות בנין אי נמי הכי פירושו דליכא בנין כשיעור מעות ים הבנין לולי שכר האומנין שעם הבנין ול"ע וי"מ דמיירי בשכר שחייבים לאומנין בשביל מלאכה שעדיין לא נעשית אך קצח יש בנין הלכך כיון דליכא בנין עדיין בנוי כשיעור הקטרת בסוף השנה שרולים לקדש הקטרת ח״ח לחלל עליו אבל מפרישים כל שכר האומנין שעחיד ליחן להם לעשות המלאכה אשר התחילו מו כבר ולהכי נקט מילתא דאיכא בנין קלת דאי ליכא בנין כלל היה גנאי להפריש מעות מתרומת הלשכה על שכר האומנין העתיד כה אלא מתוך שהולרכו להפריש ללורך האומנין בשביל שכרן המועט אינו גנאי להפריש הרבה על העתיד כה ועוד אמר רש"י לפי ט שמכאן התחילו במלאכה כמי שגמרו דמי שהרי אין יכולין לחזור בהם: והאמר שמואל הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרומה מחולל. כלומר

הדרן עלך ולד חמאת

מוסר ההטרס. מה שהיה נשאר על (א) שס"ה מנה מה היו עושין בה דלאחר שנכנס ניסן אין ראוייה להקטרה דבעינן חדש והבא קרבן מתרומה חדשה הי: מפרישין ממנה. ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד דלאלתר כשקנו לרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה

על העלים ועל האבנים ועל כל לרכי הבנין שקנו ופורעין אבל לא שכר האומנין שבונין בבנין שהכל היה קדש חוד מו השבח שהיו האומנים משביחין בבנין בכל יום ובכל יום היה הגובר מביח מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל אותן על השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום והיינו טעמא דעושין כן בכל יום משום דאמרן" לעיל וע"אן דמאן דמתנדב מעות וכו׳ ימותף לפילון ינחן לותנגיב ונטוני והיו המעות חולין (כ) והבנין קדש אבל לא היה הגזבר נותן להן המעות לאלתר דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף כשיגמר הבנין וכן היו עושין כל השבח (ג) ועדיין לא היה שם מותר הקטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת דלריכין ללוקחו מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטרת על אותן מעות חולין שיש ביד הגובר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והוי ההטרת חול ומעות חזרו להדושתו כבתחלה וחוזרין ולוקחין הקטרת מן

האומנין מחרומה חדשה. ואי קשיא לך מה צורך לחללה על מעות האומנים ליתבה לקטרת לאומנין לאלחר הא לא השיא דליכא בהאי מותר כשיעור כל שכר האומנין להכי עבדי הכי: ואי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואח"כ מקדישים ליחלה לקטרת אבנין עלמו ואמאי מפרישים וכו': ומשני דלא איכא בנין. שלא בנו אותה ח כלום: והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין: (ד) אין ודאי בנו בנין אלא דליכא בנין שיעור מעות: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה אההוא פורתא בנין על אותו (ס) מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר שיחללו על מה שהשביחו אע"ג דלא הוי כשיעור דמי הקטרת דאמר שתואל הקדש וכוי: אבל לכחחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול דלא נחנה חורה למלחכי השרם. דחי חפשר דלח יתבי זמנין בטולח דבנין מפני החמה ונמצא מועל דדלמא שני למיזגא עליהון כלומר שאם הולרך וישב עליהן נמלא נהנה מהן: אי בעלים דמכאן ואילך הכי נמי. כלומר אי בעלים לחלו לעסו לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיבנו בבנין דאיכא למיחש דלמא יחיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סגן שיבנו בבנין דאיכא למיחש דלמא יחיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סגן במסניסין דמועלין בעלים דיומיה. שדעתו לבנותן בו ביום שלקחום דהשתא ליכא למיחש דלמא אתי למוגא עליהון הואיל ובנו להו לאלמר בו ביום בבנין:

הדרן עלך ולד חמאת

ומה בכך אי ליכא בנין כשיעור מעות ומשני הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא יח משום פסידא דהקדש ודוקא בומן שבהמ״ק קיים דאיכא לוחם בכן לה יכנו פכן בשיעור ועשות ותקני הפי מיפנד מכר למחונה כח יהו ועשום פקידם להקדש האקום האון בהחר"ק קיים להכם פקידה להקדש אבל בזמן שאין בים המקדש קיים דליכה פקידה להקדש לא ואפשר לחלל לכתחלה על שוה פרוטה וא"ח הכא נמי ליכא שום פסידה להקדש שהרי שירי הקטרת הללו חוזרים להקדש וי"ל דמ"מ כיון דבית המקדש קיים ואם היו מחללים על שוה פרוטה בעלמא דאיכא פסידא אע"ג דהכא ליכא פסידא מ"מ אינו מחולל דגזרינן (דלמא) אטו רוב מקומות דאיכא להקדש בכה"ג ולא דמי לההיא דהתם מ" דקאמר בזמן שאין בית המקדש קיים אפשר לחלל דהתם לא שייך בשום עניין פסידא להקדש: לא גיתגה תורה דמ"אבי השרת. ואי אפשר ליזהר שלא יהיו מו מן חחומה כי "ט עבד בחול דלמא אתי למיזה עליהו שפעמים שלריכים הפועלים לסמוך על האבנים ונמלא שמועלין:

צי בעצים דמבאן ואידך ה"ג הב"ע בעצים דיומיה. כלומר עלים שלקחו לבנותם ביום הלקיחה ולומן מועט יכולים ליחהר מלסמוך עליהם:

הדרן עלך ולד חשאת

מעות האומנין. כלומר על אותן מעות הקדש שנתנו והיו קודש וחוזרין ולוקחין אותה מותר קטורת מז האומנין ממעות תרומת הלשכה ומערבין אותה

והויא כולה חדשה: ואמאי ליחלה אבנין. הכי קא קשיא ליה אי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואחר כך מקדישי ליחלה ההיבונין בחול ואחר כך מקדישי ליחלה הורבונין במול ואחר כך מקדישי ליחלה הורבונין צמנו: דלא איכא בנין. כלומר דלא בנו אותה שנה כלום: והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין: אין ודאי הור בנין אלא דלינא בנין כשיעור מעות. ששוה זה הקטרת משום דלאלתר כשקונין צורכי הבנין היו פורעין ממעות הקדש מידי יום ביום והאי דקאמר דליפא בנין כשיעור מעות דבונין שובנה באותו יום קשלה דדבר מועם היו קונין ביום אחד אבל מעות הא ומנין כיון דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף לכשנמר כל הבנין יש שם שכירות הרבה הלכך מחללין אותה מל מעות האומנין ולא על הבנין: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה אההיא פורתא בנין דבנו באותו יום דהא אמר שמואל הקדש שוה מנה כר: הני מילד דעיבד אבל לכתולה לא הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד דהיי (להם) מקבלין מעות הרבה אבל אם מידי היו כו היונה שווים ביונו השווים ביונו היונות שווים ביונות שלא ביונות ביונות אבנין אומנין בלבד דהיי (להם) מקבלין מעות הרבה אבל או מיונות שלא בדיונות היונות שלא בדיונות היול אינו שווים ביונות שווים ביונות שלאלי נותר ביונות ביונות ביונות שלא בדיונות היול אינות שלה ביונות שלא בדיונות היול אונות אומנין בלבד דרני (להשם מקבלין מעות הורבה אבל ביונות שווים ביונות שלא ביונות ביונות ביונות שווים ביונות שלאלי נותר ביונות ביונות ביונות ביונות שווים ביונות שלאלי נותר ביונות ביונות ביונות שלולי אותר מונות שווים ביונות שלא ביונות ביונות ביונות שלא ביונות שלא ביונות ביונות שלא ביונות שלאם ביונות שלא ביונות שלא ביונות ביונות שלא ביונות ביו לעשות כבר ולהכי נקט בהאי מלתא: מן העתיד לבא אלא: מן העתיד לבא לא משום:

מוכה דבערכין אמר טעמא דשמואל דאמר לכתחלה לא משום:

כלומר הוצרך לו לישב וישב עליהן ונמצא נהנה מהן: אי בעצים דמכאן ואילך הכי גני אלא כו׳. הכי קאמר אי בעצים דלא קיימי

לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיהו בנויין בבנין הואיל ואיכא למיחם דלמא אתי למיזגא ווגא עליהון וקא מעיל בקדשים: אלא כי תנן מתניתין בעצים דיומיה. שבונה אותן באותו יום עצמו שהקדישו דהשתא ליכא למיחם דליתי